

Spm. nr. S 382

Til *industriministeren* (5/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Er det i overensstemmelse med gældende konkurrencelovgivning, at grossister med eneret på forhandling af importerede varer stiller krav til detailhandlere om mindstekøb på 150.000–200.000 kr.?«

Begrundelse

En importør/grossist af elektroniske musikinstrumenter fra Japan har af den japanske producent fået eneret på forhandling af instrumenterne i Danmark. Grossisten stiller krav til detailhandlere om, at de skal købe for mindst 150.000–200.000 kr. hver gang.

Spørgsmålet er, om en sådan adfærd fra en grossist er i overensstemmelse med gældende konkurrencelovgivning.

Svar (12/2 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Administrationen af konkurrencelovgivningen hører under Konkurrencerådet, hvis afgørelser kan indbringes for Konkurrenceanknævnet og for domstolene.

Konkurrencerådet oplyser til besvarelse af det stillede spørgsmål følgende:

»Der er ikke regler i konkurrenceloven, der hindrer importører/grossister i at stille krav til forhandleres mindstekøb. Men indtager den pågældende importør/grossist på et konkret afgrænset marked en dominerende stilling, vil Konkurrencerådet kunne gribe ind over for sådanne vilkår, såfremt rådet efter en konkret bedømmelse finder, at de indebærer skadelige virkninger på konkurrencen.«

Spm. nr. S 383

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (5/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren foranledige, at P&T indfører forskellig smag på frimærkers klæbestof, således at blinde kan skelne mellem frimærker af forskellig værdi?«

Begrundelse

I en lang række andre lande har frimærkers

klæbestof forskellig smag, således at blinde kan skelne mellem forskellige værdier.

Spørgeren mener ikke, at det kan være en uoverkommelig omkostning for P&T at skifte smag ved forskellige frimærkeværdier, hvorfor spørgeren vil glæde sig til ministerens positive svar.

Svar (11/2 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

Indledningsvis ønsker jeg at gøre opmærksom på, at det i bekendtgørelse om benyttelse af postvæsenet, § 14, er fastsat, at der gælder portofrihed for blindeforsendelser af vægt til og med 7 kg. Postvæsenets budget for 1993 indeholder en subsidiering af denne tjeneste med ca. 10 mio. kr.

Denne ordning indebærer, at forsendelser, som udelukkende indeholder kommunikationsmateriale til brug for blinde, kan sendes portofrit i indlandet samt portofrit som økonomibreve til Færøerne, Grønland og udlandet. Indholdet i blindeforsendelser kan eksempelvis være relief- eller punktskrift, inkl. breve og klicheer, til brug for blinde eller kassettebånd, der udveksles mellem blinde eller sendes som privat korrespondance fra blinde til seende.

Efter hvad P&T har oplyst over for mig, er der ikke fra blinde eller fra deres organisationer fremsat ønsker om ændringer i ordningen med blindeforsendelser. Jeg formoder derfor, at denne ordning i almindelighed tilgodeser blindes særlige behov i kommunikationsmæssig henseende.

Er der tale om forsendelse af »almindelig skrift«, skal blinde betale normal porto som alle andre. Jeg er derfor ikke i tvivl om, at forslaget er velment over for blinde, men finder alligevel, at der kan sættes spørgsmålstejn ved forslagets praktiske værdi.

Hvis hovedtanken med forslaget således er, at blinde skal have mulighed for at prøve sig frem for at være sikre på, at de blandt flere frimærker har fået fat i den rigtige frimærkeværdi, vil dette kunne indebære, at klæbestoffet (og dermed også smagen) på de frimærker, som ikke var »de rigtige« i første omgang, bliver opbrugt og ikke kan genbruges ved senere frankeringer.

Hvis blinde omvendt skal have vished for, at de tager den rigtige frimærkeværdi fra starten,